

OLIVIA DADE • ALEXIS DARIA
ALI HAZELWOOD • TESSA BAILEY
ALEXANDRIA BELLEFLEUR

JOULU KAIKILLA MAUSTEILLA

Suomentanut Eeva Tynkkynen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *Under the Mistletoe*
Amazon Original Stories 2024
Suomenkielisen laitoksen copyright © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025
Suomentanut Eeva Tynkkynen
Suomalainen kansi ja välilehdet Iiris Uusitalo

Tarinoiden kirjoittajat
Jouluyö, tuhma yö (Cruel Winter with You)
Text copyright © 2024 by Ali Hazelwood
No onkos tullut kaaos (Merry Ever After)
Text copyright © 2024 by Tessa Bailey
Joulun tontut kajahtaa (All by My Elf)
Text copyright © 2024 by Olivia Dade
Palomies ovella kolkuttaa (Merrymen and Mayhem)
Text copyright © 2024 by Alexandria Bellefleur
Jouluansa on rakennettu (Only Santas in the Building)
Text copyright © 2024 by Alexis Daria

All rights reserved.

Published by Amazon Original Stories, Seattle www.apub.com
Amazon, the Amazon logo, and Amazon Original Stories are
trademarks of Amazon.com, Inc. or its affiliates.
No part of this book may be reproduced, or stored in a retrieval system, or
transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying,
recording, or otherwise, without express written permission of the publisher.

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

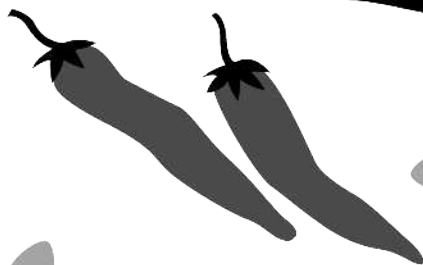
ISBN 978-951-1-52263-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

JOULUYÖ,

**TUHMA
YÖ**

ALI

HAZELWOOD

Ensimmäinen luku

Ihannetilanteessa Marc Compton toimisi kuin täysi ääliö. Paljoa en pyydä. Ehkä vähän vahingoniloa. Kulmakarvat ärsyttävästi koholla. Ja pilkallinen toteamus halveksivan hymyn kera: ”Kas kummaa. Kukas tänne ilmestyy yllättäen näin jouluaattona?” En ole nirso, sillä mikä tahansa näistä saisi minut tuntemaan oloni *monin verroin* paremmaksi tässä tilanteessa.

Mutta ei. Marc avaa ulko-oven kaikessa Keskilämmen miehelle ominaisessa huikeassa komeudessaan, ja kun katson hänen hyvännäköisiä kasvojaan, en huomaa muuta kuin aitoa yllätystä, kun hän näkee minut seisomassa vanhempiansa talon lumisella kuistilla.

Yllätys muuttuu nopeasti huoleksi.

Aivan kuin hän ei toivoisi minulle pahaa. Aivan kuin hän ei edes kantaisi kaunaa muutama kuukausi sitten hänelle sanomistani kauheista asioista eikä haparoivasta ja riittämättömästä anteeksipyyntöstäni.

Toisaalta kaunan kantaminen edellyttäisi sitä, että hän tuhlaisi aikaa minun ajattelemiseeni, mitä ei ehkä enää tapahdu.

”Jamie?” hän sanoo. Äänensävy kuulostaa ihmeellisen lämpimältä tässä jäätävässä pimeydessä. Kello ei ole vielä kuuttakaan, mutta aurinko laskee niin aikaisin, että voisi vallan hyvin olla keskiyö. ”Mitä hittoa sinä teet ulkona tällaisella ilmalla?”

Hyvä kysymys. Johon *minä* – järkevä ammatti-ihminen, joka pysyn rauhallisena paineen alla, pelastan jatkuvasti ihmishenkiä ja onnistunut joskus jopa selviytymään kokonaisen pilatestunnin loppuun asti purskahtamatta itkuun – vastaan kaunopuheisesti: ”Hmm, joo.”

Marc kallistaa päätään.

Ja kurtistaa kulmiaan tavalla, joka näyttää epämiellyttävästi sääli-vältä.

Ja toistaa epäillen: ”Joo?”

”Hmm, joo.” Olen niin taitava keskustelija. Ehkä saan siitä jopa palkinnon. ”Siis niin kuin... Joo. Kyllä. *Minä* tässä. Jamie.”

”Hyvä tietää, että et ole joku ilkeä kaksoisolento, joka kavalasti esittää sinua.” Hän ottaa askeleen taaksepäin ja komentaa tyllysti: ”Tule sisään.”

”Ei!” minä sanon – aivan liian kiivaasti, päätellen hänen otsalleen ilmestyvästä juonteesta. Lievennän sanomisiani lisäämällä: ”Kiitos, mutta ei käy. En tosiaankaan voi jäädä. Minun täytyy ehtiä kotiin ennen kuin myrsky pahenee.”

”Kuule, nyt ollaan joulukuun loppupuolella Pohjois-Illinoisissa. Myrsky *on jo* paha.” Minun ei tarvitse kääntyä ympäri, sillä tiedän jo, mitä hän näkee takanani: näkyvyys on jatkuvasti pitkän aikaa nollassa, ja katuvalojen loisteessa huomaa, miten sakeasti lunta pyryttää. Lumihuutalet kieppuvat villisti tuulessa. Äänimaisema – tämän tästä kuuluva oksien natina ja lakkaamaton tuulen ulvonta – ei paranna asiaa tippaakaan. ”Jamie, sinun täytyy tulla sisään.”

”Itse asiassa isä lähetti minut tänne lainaamaan kuparista uuni-pannua. Lähden kotiin päin heti kun annat sen minulle.” Hymyilen ja toivon, että hymy saa Marcin tuntemaan edes vähän sympatiaa ja nopeuttaa asioita. Minähän olen loppujen lopuksi vain tyttö, jonka ainoa vanhempi on paiskannut ulos karmeana sään armoille suorittamaan vaarallista ja välttämätöntä tehtävää: ryöstää parhaan lapsuudenystävän kotoa taikavuoka.

Minä *todellakin* ansaitsen myötätuntoa.

Varsinkin kun kyseinen paras lapsuudenystävä ei edes ymmärtänyt olla kotona. Tabitha on aviomiehensä ja vanhempiensa kanssa all inclusive -risteilyllä jossakin Karibian leudoilla vesillä, hörppimässä ilolientä kookospähkinästä. Tänä jouluna kaupungin ainoa Compton on Marc, Tabithan pikkuveli, joka...

No, ensinnäkään hän ei suinkaan ole pikkuinen. Ei ole oikeas-

taan ollut pitkään aikaan. Ja hän on lentänyt paikalle Kaliforniasta pari päivää sitten hoitamaan Comptonien iäkstä, paljon huolenpitoa vaativaa ja vielä enemmän ihmisiä vihaavaa kissaa Sondheimia.

Kysyin Tabithalta, miksi he eivät yksinkertaisesti palkanneet kissalle hoitajaa, ja hän vastasi vain: ”*Miksi me niin olisimme tehneet, kun Marc oli käytettävissä?*” Ilmeisesti teknologiamogulille on aivan normaalia toimintaa viettää joulua sellaisen lemmikin seurassa, jonka suurin unelma on repiä joltakulta silmät päästä ja sitten syödä ne.

Ja niin me olemme tässä. Tämän avaruudessa kelluvan kivisen planeetan kahdeksasta miljardista ihmisestä Marc on ainoa, joka aiheuttaa aivoissani oikosulun. Ja hän sattuu olemaan ainoa este minun ja saaliini välissä.

”Älä vaan sano, että kävelit lumimyrskyssä yli kolme kilometriä hakemaan kuparikattilaa.”

”No en. Isän luo ei ole niin pitkä matka” – arviolta vähän alle kolme kilometriä – ”ja tulinkin hakemaan *kuparista uunipannua*.”

”Jumaliste.” Hän nipistää nenänvarttaan ja nojaa ovenpieleen.

”Se on varmaan keittiössä. Ja isä sanoo, että sitä tarvitaan välttämättä kinkun paistamiseen. Joten jos voisit mennä hakemaan sen...”

”Kuka helvetti edes omistaa kuparisen uunipannun?”

”Sinun äitisi.” Minua alkaa ärsyttää. ”Koska ne ovat tosi hyviä. Hän halusi sellaisen, joten me ostimme sen hänelle lahjaksi viime jouluna yhdessä Tabithan kanssa.” Tarkemmin ajatellen minun ei ehkä olisi pitänyt kertoa tätä hänelle. Meillä oli Tabithan kanssa hädin tuskin varaa siihen pannuun, jonka ostimme, mutta luultavasti Marc vain painaa mieleensä, että muistaa käskä hovimestariaan teettämään itselleen mittatilaustyönä vaikka tusinan sellaista pannua. Seitsemän kappaletta hänen vanhemmilleen ja loput isälteni, kaikki kullalla silattuina ja smaragdeilla päällystettyinä. Ja saajien nimikirjaimet kohokuvioituina pintaan.

Todella *kumma* juttu. Marcista – urheiluhullusta Marcista, joka joutui aina vaikeuksiin, mutta osasi hurmata itsensä niistä selville vesille, Marcista, joka luisteli koulun läpi rimaa hipoen, Marcista,

joka jätti yliopiston kesken – tuli kaksikymmentäkolmevuotiaana ilmiömäisen rikas ja hän maksoi vanhempiensa asuntolainan pois myytyään firmansa osakkeita. Nyt hänen nettovarallisuutensa on miljoonia. Miljardeja. Tsiljoonia. En edes tiedä, miten paljon, sillä vaikka olenkin hyvä matikassa, suuret luvut menevät aina sekaisin päässäni.

Samaan aikaan Tabithalla ja minulla – velvollisuudentuntoisilla, hyvin käyttäytyvillä ja ylisuorittavilla tyttärillä – on hädin tuskin varaa hankkia ihan tavallisia, koruttomia kodintarvikkeita.

Selvitän kurkkuani. ”No niin, mitä pikemmin tuot uunipannun minulle, sitä –”

”Hei, sinä siellä! Etkös sinä olekin Malekin tyttö?”

Käännyin naapuritalolle päin. Sen yläkerran ikkunasta kurkistaa ulos hämärästi tutun näköinen ikäihminen. Minulta kestää hetken muistaa, kuka on kyseessä, mutta kun muistan, tukahdutan huokauksen. ”Ai hei, rouva Nuus–”

Hetkinen. Onko rouva Nuuskija hänen oikea nimensä, vai kutsuimeko me vain häntä sillä nimellä, koska hän lahjoi meitä jatkuvasti Werther's Original -kermakaramelleilla ja urkki juoruja vanhemmistamme?

”Norton”, Marc supisee lukien ajatukseni.

”Hei, rouva Norton. Jep, minä olen Jamie Malek.”

”Et näytä päivääkään vanhemmalta kuin yliopistoon lähtiessäsi. Milloin se olikaan? Kymmenen vuotta sitten?”

Yritän hymyllä, mutta poskilihakseni taitavat olla jäässä. ”Juuri niin. Tekin näytätte tosi hyvältä.” Totta puhuen en edes näe häntä kunnolla. Lumimyrsky kiihtyy vauhdilla ja peittää valkoiseen vaippaansa kaiken, mikä on yli kymmenen metrin päässä.

”Sinähän olet lakimies, eikö niin? Kuten isäsi?”

”Jamie on lääkäri”, Marc korjaa hieman kärsimättömään sävyyn. ”Erikoistumassa lastenlääkäriksi.”

”Ai niin se olikin. Sinähän sen tiedät”, rouva sanoo ja vilkuilee meitä vuorotellen haukankatseellaan, yhtäkkiä kuin hekumoiden.

”En muistanutkaan, että te molemmat muutitte San Franciscoon. *Tehän tapaatte toisianne varmaan jatkuvasti, eikö niin?*”

Vatsanpohjaani kouraisee. Koska nyt olisi hyvä hetki Marcin ja minun vaihtaa latautuneita katseita ja purskahtaa nauruun. Ehkä jopa sanoa: *Voi että, rouva Nuuskija, jospa vain tietäisitte, mitä tapahtui viimeksi, kun olimme yhdessä. Meidän kannattaisi kertoa teille, sillä se pelastaisi joulunne. Kaataisitte niskaamme kokonaisen rekkakuormalisen karkkeja.*

Pysyn kuitenkin hiljaa. Kuin halvaantuneena. Mikä tarkoittaa, että Marc on omillaan, kun hän sanoo: ”Totta kai. Me käytännöllisesti katsoen asumme yhdessä. Mutta suokaa anteeksi, huomaa, että räkä jäätyy puikoksi Jamien nenän alle. Hyvää joulua teille ja miehellenne.”

Minuuttia myöhemmin olen Comptonien keittiössä eikä minulla ole aavistustakaan, miten päädyin sinne. Marc, jonka sietokyky paskanjauhantaa kohtaan ei ole koskaan onnistunut kasvamaan juuri herkkutattia suuremmaksi, on varmaan kiskonut minut sisään taloon. Hän seisoo tällä hetkellä edessäni ja avaa parkatakkini vetoketjua kuin taaperolta, joka ei ole vielä oppinut, miten vetoketjua käytetään.

”Minun täytyy –”

”Lähteä takaisin, kyllä.” Hän nappaa pipon päästäni ja seisahtuu, kun vaaleat laineikkaat kutrini valahtavat esiin sen alta.

Erikoistumisharjoittelussani on ollut todella rankkaa, ja olen hädin tuskin ehtinyt syömään saati käymään kampaajalla. Hiukseni eivät ole ikinä ennen olleet näin pitkät, mutta nyt ne ulottuvat vähän hartioden alapuolelle tavanomaisen polkkatukan sijaan. Marc varmaan huomaa sen, koska hän tarttuu yhteen suortuvaan, hieroo sitä sormiensa välissä ja tuijottaa sitä tiiviisti ja viipyilevästi. Samassa muistan, mitä hän kerran sanoi minulle, kun olimme molemmat hyvin nuoria.

Sinulla on maailman kauneimmat hiukset. On ihan tyhmää, ettet anna tukkasi kasvaa pidemmäksi.

Hänen minuun kiinnittämänsä huomio alkaa tuntua kuumotta-valta. Melkoinen saavutus tällä säällä.

”Sinähän olet umpijäässä”, hän mutisee ja pudottaa hius-suortuvan sormistaan. ”Laitoin olohuoneen takkaan tulen. Mene sinne lämmittelemään –”

”Mutta entä se –”

”– *siksi aikaa*, kun minä etsin sen pannun”, hän lisää, aivan kuin olisin yhtä ennalta-arvattava kuin jokavuotinen veroilmoituksen jättöpäivä. ”En voi käsittää, että isäsi lähetti sinut tänne tuollaisessa lumimyrskyssä.”

”Ei minua haittaa”, sanon. Silti minua haittaa vähän.

Siis paljon.

”Ei sinun tarvitse suostua joka ikiseen idioottimaiseen asiaan, mitä hän sinulta pyytää. Varsinkaan, jos se ei ole turvallista.” Marcin täyteläinen suu kiristyy ohueksi viivaksi – ja kaartuu sitten hieman aavistuksenomaiseen huumorin häivähdykseen. Se on niin ihastuttavasti hänelle ominaista, että sydämeni jättää muutaman lyönnin väliin. ”Hitto vie, Jamie, ethän sinä edes *pidä* kinkusta.”

Hörähdän nauruun. Totta kai hän tietää sen. ”Isä kokeilee uutta reseptiä.”

”Ai jaa.” Hän kiertää huivin pois kaulastani. ”Ellei se uusi resepti pysty sulattamaan 25 sentin lumikerrosta, joka tänään sataa, hänen ei olisi pitänyt lähettää sinua tänne.”

”Eihän 25 senttiä edes oikeastaan ole kovin paljon.”

Toinen tumma kulmakarva kohoaa.

Hoksaan samassa *miksi* ja lehahdan välittömästi helakan-punaiseksi. ”Voi apua.”

”Aika paha, Jamie.”

”En minä sitä tarkoittanut!”

”Selvä.”

”*Ihan totta*, tarkoitin siis lunta, 25 senttiä lun–”

Puhelimeni soi. Vastaan heti niin kiitollisena keskeytyksestä, että voisoin vaikka perustaa laajakaistamobiiliverkkoja palvovan lahkoon.

”Hei isä... Jep, pääsin Comptoneille. Lähden takaisin päin ihan pian... Niin teen, kyllä. Tietenkin.” Vilkaisen Marcia, jonka ilmettä ei voi sanoa muuksi kuin tyytymättömäksi. Ei, hän ei vielääkään fanita isääni. ”Marc, isä haluaa minun muistuttavan sinua siitä, että sinun pitää tulla huomenna meille joulupäivälliselle, ja... kyllä isä. *Lupaan* tehdä parhaani, että hän tulee. Ei, en kidnappaa häntä, jos hän kiel-täytyy, minä... Okei, toki. Takaan, että jos en saa häntä ylipuhuttua, kiskon hänet niskasta meille.” Lopetan puhelun silmiäni pyöritel-len ja asetan puhelimeni Marcin työtasolle kasaamien vaatteideni päälle. Tulee olemaan tuskallista pukea ne taas ylle, mutta minun on pakko myöntää, että on mukavaa, kun minusta ei enää tunnu siltä, että kehoani pisteltäisiin miljoonalla pienellä jäänaskalilla. ”Tuota, haluaisitko tulla meille joulupäivälliselle?” Kysyn, vaikka tiedän jo vastauksen.

”En.”

”Selvä.”

Hän silmäilee minua odottavan näköisenä.

”Mitä?”

”Missä viipty se väkivaltainen sieppaus, joka minulle luvattiin?”

”Ai se. Selvä.” Vilkaisen, miten pitkä hän on. Ja miten hänen ihon-myötäinen urheilupaitansa hivelee hänen isoja hauksiaan. Ja katson hänen lihaksikkaita reisiään farkkujen alla. ”Sanotaanko vaikka, että minä yritin mutta sinä voitit minut urheasti.”

”Oliko se tipalla?”

”Totta kai. Pidin sinua kuristusotteessa muutaman sekunnin.”

”Mutta sitten liukastuit banaaninkuoreen, niinkö?”

Minua naurattaa. Marcin ilme näyttää kirkastuvan hänen kuul-lessaan sen, ja iloinen virnistys tiivistää tunnelman välillämme, ja...

Hän ei käännä katsettaan pois vaan tuijottaa tuijottamistaan, aivan kuin olisi valmis nielaisemaan minut kokonaan silmillään. Hän on aina ollut tällainen, kun on kyse asioista, joita hän haluaa – nälkäi-nen kuin susi. Elämää suurempi. Omistushaluinen. Ja siksi minun ei ole hyvä olla täällä hänen kanssaan. Marc saa sydämeni hakkaamaan,

kehoni hehkumaan ja aivoni lamaantumaan, enkä kestäisi, jos saisin hänet ja joutuisin sitten päästämään irti. Aina, kun olen hänen kanssaan, minusta tulee ahne ja holtiton ja...

Nyt on joka tapauksessa liian myöhäistä. Minulla oli tilaisuuteni ja menetin sen.

”Minun täytyy lähteä”, sanon ja tuijotan laattalattiaa. ”Voisitko –”

Säikähdän äkillistä rysäystä, jota seuraa metallinen jysähdys. Käännyän äänen suuntaan ja haukon henkeäni, kun näen keittiön ikkunasta, mitä tapahtui: raskas tammen oksa katkesi ja putosi terassille Comptonien takapihalla.

Oksa lojuu tällä hetkellä terassikalusteiden päällä, jotka näyttävät vähän... liiskaantuneilta. Ja ehkä rikkoontuneilta. *Moneen* palaan.

Paska. Minun täytyy kiirehtiä kotiin, ennen kuin sää muuttuu mahdottomaksi. *Missä hitossa se pannu on?* Vilkaisen Marcia silmät suurina ja huomaan, että hän lukee ajatuksiani. Hän nimittäin näyttää tietävän tarkalleen, mitä aion sanoa. Ja ehtii ensin.

”Jamie, anna minun nyt tehdä yksi asia selväksi.” Hänen äänensä on rauhallinen ja hyvin, *hyvin* päättäväinen. ”Jos luulet, etten sido sinua köysiin ja lukitse makuuhuoneeseeni mieluummin kuin annan sinun astua ulos tällä säällä, niin et tunne minua ollenkaan.”

Toinen luku

Ongelma on siinä, että kyllä tunnen.
Siis minä kyllä tunnen Marcin.

Tunnen hänet erittäin hyvin, sillä olen tavannut hänet ensimmäisen kerran sinä päivänä, kun hän syntyi kotikaupunkimme sairaalassa, jossa haisi yskänlääkkeeltä ja uimahallilta. Hänestä tuli ensimmäisen lapsuusmuistoni tähti, kun isä istutti minut suureen nojatuoliin ja rouva Compton ojensi minulle epämääräisen nyytin ja varoitti: ”Varovasti sitten, Jamie. Muista kannatella päätä – juuri noin.” Minä olin kaksi ja puoli vuotta vanha. Tabitha oli puolisen vuotta minua vanhempi, ja hänen kolmatta syntymäpäiväänsä oli juuri vietetty kahluuallasjuhlien merkeissä.

Tabitha ei kuitenkaan ollut paikalla. Hän oli kotona isovanhempiensa kanssa siitä syystä, että hänen äitinsä sanoi hänen saaneen jatkuvasti huomion hakemisesta johtuvia kiukkukohtauksia. Tabitha itse kuitenkin muotoilee asian toisin ja sanoo siinä olleen kyse aivan muusta, eli siitä, että hän omantunnonsyistä kieltäytyi tarpeettomaan laajentumispyrkimykseen pakottamisesta. Hänelle oli kerrottu, että uusi perheenjäsen oli tulossa, eikä hän ollut halukas jakamaan mitään, mitä hänen lapsenmielensä mukaan oli rajallinen määrä, kuten leluja, sokerihuurrettuja maissihiutaleita ja vanhempien rakkautta.

Niinpä minä päädyin tapaamaan hänen uuden sisaruksensa ennen kuin hän itse, ja kerroin hänelle innoissani, että mitä kilpailuun tulee, hänellä ei ollut *yhtään mitään* pelättävää. Sylissäni väentelehtivällä punakalla olennolla oli kurttuinen naama, ryppyinen nenä, näppylläiset posket, poimuiset korvat ja vanhan miehen tukka

ja lisäksi olento oli jonkin kuivuneen aineen peitossa. Aine toi mieleeni sokeripikkuleivät, joita isä aina leipoi joulun aikaan, etenkin ne, jotka eivät uunista ulos tullessaan näyttäneet ihan oikeanlaisilta. Epäonnisen näköisiä, niin isä niistä sanoi.

Kuvaus sopi hyvin. Sylissäni makaavalla olennolla ei selvästikään ollut tippaakaan onnea.

”Mikä tämän tytön nimi on?” kysyin vauvan äidiltä.

”Pojan”, isäni korjasi. ”Kultaseni, se vauva on poika.”

Yhtäkkiä kaikki kävi järkeen. ”*No sen takia* hän on niin ruma.”

Aikuiset purskahtivat nauruun. Todella ilkeämielistä, minä ajattelin, etenkin kun vauva poloinen joutui jo selviämään siitä epäedullisesta tilanteesta, ettei hän ollut tyttö. En ollut kuulevinani, ennen kuin rouva Compton kysyi minulta: ”Jamie, tiedätkö minkä nimen annoimme hänelle?”

Pudistin päätäni.

”Marc. Marc Evan Compton.”

Ja ehkä vauva jo tunnisti nimensä, koska tasan sillä hetkellä hän avasi harmaat silmänsä, haparoi pari kertaa kömpelösti ja tarttui minun etusormeeni. Herkeämätön tuijotus tuntui sanovan *hei*.

Ja: *Älä mene pois.*

Ja ehkä jopa: *Minä pidän sinusta.*

Hän oli pieni mutta vahva. Ja minut valtasi heti pakahduttava rakkauden ja suojelunhalun tunne. Niin minä kuiskasin Marcille hiljaa: *Kaikki on hyvin, minä olen ystäväsi. Ja Tabithastakin tulee ystäväsi, minä pidän siitä huolen. Ja rakastan sinua. Vaikka oletkin rumin olento, minkä olen ikinä nähnyt.*

Se oli sydämellinen ja vilpitön lupaus, jonka rikoin miljoona kertaa seuraavien muutaman vuoden aikana. Koska ikävä kyllä kävi niin, että Marc Evan Compton osoittautui kerta kaikkiaan kamalaksi tapaukseksi.

* * *

Monen vuoden ajan pyytelin hyväuskoisena anteeksi Marcin puolesta.

”Olen varma, ettei hän tehnyt sitä tahallaan”, sanoin kiukusta kihisevälle Tabithalle joka aamu, kun kävelimme yhdessä kouluun. ”Siis kun hän laittoi pureskeltavien vitamiiniesi tilalle ulostuslääkettä.”

Tai käytti lempipaitaasi hamsterin häkin pehmusteena.

Tai pisti sinua muovihaarukalla silmään.

Tai lukitsi sinut liinavaatekaappiin.

Tai sai kaikki naapuruston lapset nimittämään sinua Taulapää-Tabithaksi.

Tai koulutti koiran puremaan suosikki-Barbieltasi pään irti.

Tai oksensi kolme annosta juustomakaronia suoraan syliisi.

Tai piilotti hyönteisiä sänkyysi.

Minä puolustelin Marcia, koska *minua* kohtaan hän ei koskaan käyttäytynyt ilkeästi. Mitä tahansa vaistomaista rakkautta tunsin kaan häntä kohtaan sinä päivänä, kun hän syntyi, se oli vastavuoroista. Isä ja Marcin isä olivat olleet parhaita ystäviä lukioajoista lähtien ja perheemme olivat jatkuvasti läheisissä tekemisissä keskenään. Äiti oli jättänyt meidät heti minun syntymäni jälkeen, ja isä, jolla oli erittäin vaativa työ, arvosti kaikkea lastenhoitoapua, mitä Comptonin perhe pystyi tarjoamaan. Tabitha ja minä olimme tietysti erottamattomat. Mutta minulla oli myös erityinen yhteys Marcin kanssa.

”Voi kun sinä asuisit meillä”, hän sanoi minulle aina suloisesti, kun lähdin Tabithan huoneesta oltuani heillä yökylässä.

Ja: ”Sinä olet suosikki-ihmiseni koko maailmassa.”

Ja: ”Isona minä haluan sinun kanssasi naimisiin.”

Mitään sen suuntaista ei tapahtuisi, sillä minulla oli jo aviomies katsottuna. Se oli Alan Crawford, vanhempi kaveri saman kadun varrelta (tai jos en saisi häntä, NSYNC-bändin Lance Bass). Minun silmissäni Marc oli pikkupoika. Siitä huolimatta hän oli mielestäni ihana. Minä opetin hänelle aakkoset ja neuvoinkin, miten kengännauhat

solmitaan. Hän puolestaan huusi eräälle pojalle, joka töni minua leikkikentällä, ja antoi minulle joka vuosi ystävänpäivalahjan.

”Sinunhan pitäisi olla *minun* paras ystäväni”, Tabitha muistutti suunnilleen kerran viikossa. ”Arvasin, että tuo toope tenava varastaisi puolet kaikesta. En vain olisi uskonut, että hän veisi myös puolet sinusta.”

Mutta minä rakastin heitä molempia. Ja vieläpä monen vuoden ajan, vaikka Tabithan ja Marcin välit menivät sellaiseen jamaan, että siihen kuului allergisoivien ainesosien sujauttaminen toisen lounasruokaan, terävien nastojen käyttö ja jatkuva uhkailu tuhota toinen toisensa. Minä yritin pysyä puolueettomana. ”Kulta pieni, ei sinun tarvitse valita jompaakumpaa”, isä aina sanoi. ”Tuo on vain ihan tavallista sisarusten välistä kilpailua. He kasvavat ohi tästä vaiheesta. Yritä vain kestää.” Ja niin tein – kunnes me olimme kahdentoista, Marc yhdeksän, ja kananmunaselkkaus tapahtui.

Marc väittää vielä tänäkin päivänä, että hän ei tehnyt sitä tahallaan. Ettei hän tiennyt, kuinka mielenvikainen koulumme harjoittaisi niin sekopäistä toimintaa, että panisi kananmunan esittämään *vauvaa* ja oppilaat kanniskelemaan sitä ympäriinsä viikon ajan rikkomatta sitä. Mutta sen lisäksi, että mielenvikainen koulumme todella harjoitti niin sekopäistä toimintaa, se myös antoi meille *pisteitä* siitä. Kokonaiset 30 prosenttia kotitalouden loppuarvosanastamme riippui siitä saamarin munasta.

Niinpä kun minä astuin Comptonien keittiöön ja näin Marcin istuvan siellä syömässä kananmunaani – paistettuna, paahtoleivällä, tomaatteja lisukkeena – en estänyt Tabithaa kostamasta. Katselin hiljaa, kun hän juoksi Marcin perään. En sanonut mitään, kun hän taklasi veljensä, vaikka tämä oli jo pitempi kuin kumpikaan meistä. Nojauduin ovea vasten ja ristin käsivarteni rinnalle, kun Tabitha kis-koi veljeään tukasta. Ja sen jälkeen, kun he kiljuivat niin lujaa, että isä-Compton keskeytti pihatyöt ja tuli sisälle erottamaan lapsensa toistensa kimpusta ja kääntyi puoleeni kysyen: ”Jamie, mitä täällä tapahtui?”, minä kerroin totuuden.

”Marc aloitti”, minä sanoin.

Hän joutui sen jälkeen kotiarestiin, vaikkakaan en muista miten pitkäksi aikaa. Sen muistan hämmästyttävän selvästi, että hän näytti pettyneeltä, ja tiesin vaistomaisesti yhden aikakauden päättyneen tähän.

Seuraavana vuonna sain parhaan ystäväni pikkuveljeltä ystävän-päivälahjan sijaan osakseni piinallisia haukkumanimiä, alituista kiusaamista ja uudenlaista kilpailua.

* * *

Jälkikäteen ajateltuna Marc ei ollut niinkään ”vaikea” lapsi, vaan pikemminkin erittäin energinen kaveri, jolla oli liian vähän virikkeitä. Hän oli alati tylsistynyt, älykäs jopa haitaksi asti ja ehdottomasti liian taitava tietokoneiden kanssa. Hänet pantiin osallistumaan joka iki-seen urheilulajiin, mitä maa päällään kantaa, ja hän oli hyvä niissä kaikissa. Mutta sisimmässään hän oli levoton, ja loputtomat kepposet ja alituinen metkuilu auttoivat lievittämään levottomuutta.

Yksi isän naisystävistä totesi kerran, että Marcin käytös oli tyyppilistä lahjakkaan lapsen uhmaa. Nainen oli psykologi, ja pidin hänestä paljon. Itse asiassa hän saattoi olla suosikkini kaikista naisista, joita isä oli tuonut kotiin. Jonkin aikaa toivoin, että hänestä tulisi äiti-puoleni, mutta mikään isän suhteista ei näyttänyt kestävän paria vuotta pitempään. Se oli ongelma, koska minä en ilmeisesti pystynyt olemaan kiintymättä syvästi heihin kaikkiin. Syystä tai toisesta isän naisystävät kuitenkin aina häipyivät. Vaikka isä toipui nopeasti, heidän lähtönsä sai minut tuntemaan oloni yksinäiseksi ja hylätyksi, ja ehkä tunsin myös hieman syyllisyyttä. Oliko se minun vikani? Olinko liian takertuva? Olisiko minun pitänyt vetäytyä enemmän syrjään, kun naisystävät tulivat käymään? Senkö takia äiti oli jättänyt minut heti syntymäni jälkeen?

Tai ehkä suhteet vain olivat luonteeltaan sellaisia: ohimeneviä, hauraita, rajallisia. Eivät jatkamisen arvoisia.

Ajan myötä kehitin itselleni omat selviytymisstrategiat. En pystynyt kontrolloimaan muuta kuin omaa käyttäytymistäni, joten minun piti olla mahdollisimman huomaavainen ja menestyvä, ja jos onnistuisin siinä, ehkä naiset harkitsisivat jäämistä meidän luoksemme. Ja jos eivät... opettelin olemaan kiitollinen siitä, mitä heistä minulle jäi. Olen kiitollinen isän naisystäville siitä, että he opettivat minut kalastamaan, käyttämään tamponoja ja leipomaan leipää. Ja tietysti siitä, että heidän ansiostaan ymmärsin Marc Comptonin olevan jollakin tavoin väärinymmärretty nero.

Minäkin huomasin viitteitä siihen suuntaan. Miten hän pystyi tekemään kotiläksynsä todella nopeasti, jos hän sen ansiosta sai lähteä ulos viettämään aikaa ystävien kanssa. Miten kaikki hänen lukemansa ja olohuoneen sohvalle levälleen jättämänsä kirjat olivat hänen ikätasonsa yläpuolella. Miten veitsenteräviä ja tarkkaan harkittuja hänen tölväisynsä olivat, ikään kuin hän olisi tiennyt tasan tarkkaan mitä piti sanoa, jotta pystyisi ärsyttämään toista mahdollisimman paljon.

Kaiken kaikkiaan sen jälkeen, kun Marc lakkasi olemasta juma-loimani olento ja muuttui pienen hirviön ja täysimittaisen pahiksen välimuodoksi, aloimme Tabithan kanssa viettää enemmän aikaa meillä. Se näytti sopivan Marcille vallan hyvin. Muutaman vuoden ajan vaikutti siltä, että hän oli unohtanut minun oikean nimeni eikä nimittänyt minua miksikään muuksi kuin rillipöllöksi, pätkäksi, nörtiksi ja älykkäpiöksi, tai sitten hän käytti mitä tahansa muuta herjaa, joka kuvasi kulloinkin näkyvintä fyysistä ominaisuuttani (ja horjutti eniten itseluottamustani). Lopulta hän päätyi käyttämään nimitystä Pyllypaperi sen jälkeen, kun olin kulkenut yläkoulussa häpeälliset pari tuntia ympäriinsä vessapaperin pala kenkääni taker-tuneena. Lopulta Marc käski minua hankkiutumaan siitä eroon, sillä Tabitha oli sairaana ja poissa koulusta eikä minulla selvästikään ollut ketään muuta luotettavaa ystävää. Haukkumanimestä en kuitenkaan päässyt eroon millään. Toisaalta, koska hän puhut-teli Tabithaa jatkuvasti Prinsessa Paskiaiseksi ja Tabitha häntä äidin

ja isän vahinkovauvaksi, minun asiani olisivat voineet olla paljon huonomminkin.

Minä annoin jonkin verran takaisin. Sanoin häntä Markkyksi, koska tiesin, että hän inhosi sitä nimeä. Muutaman vuoden ajan hän myös näytti vähän hassulta, sillä hän oli hontelo, pitkä ja äärimmäisen laiha, hänen luunsa olivat liian pitkät hänen kehoonsa nähden ja kasvojen luusto oli liian vankkarakenteinen. Silti tunsin suojelunhalaus häntä kohtaan ja syvällä sisimmässäni tiesin, että jatkuva kiusanteke oli ainoa tapa, jolla hän pystyi suhtautumaan meihin. Kun varuimme, kun Marc alkoi keskittyä enemmän omaan elämäänsä, kun kiusoittelu laimeni – niin paljon, että tuntui enimmäkseen siltä, ettei hän kiinnittänyt meihin mitään huomiota – minä melkein kaipasin sitä.

Ja sitten hän aloitti high schoolin.

* * *

”Miten voi olla mahdollista, että paskapää pikkuveljeni on *suosittu*, mutta *sinä ja minä* emme ole?” Tabitha kysyi minulta liikuntatunnilla, kun teimme yhdessä venytyksiä.

”No emmehän me *epäsuosittujakaan* ole.”

Tabitha katsoi minua kasvoillaan ilme, joka sanoi aivan selvästi *et ole tosissasi*, mutta minä en antanut periksi.

”Tab, meillähän menee hyvin. Meillä on kavereita. Ja poikaystävät. Meillä on toisemme, me saamme hyviä arvosanoja, meillä on kivoja harrastuksia ja bändi, National Honor Society. Me kirjoitamme juttuja koulun lehteen, ja yhtenä päivänä opettaja Niles sanoi, että olemme hänen lempioppilaitaan –” Kun totesin, miten kimeältä ja epätoivoiselta ääneni alkoi kuulostaa, suljin äkkiä suuni.

Meillä oli menossa high schoolin kolmas vuosi. Koulupiirin käsitämättömän laskentatavan takia Marc oli meitä vain kaksi luokkaa alempana. Ja meidän järkytykseksemme koko koulu näytti olevan hänen lumoissaan.

”Miksi ihmeessä kolme tyttöä – joista yksi on ylimmällä luokalla – on pyytännyt minulta hänen puhelinnumeroaan kahden viime viikon aikana? Miksi puolet jalkapallojoukkueesta viettää aikaa hänen kanssaan *meillä?*”

Räpäytin silmiäni. ”Eikös Marc ole ensimmäisellä luokalla?”

”Kyllä!”

”Hmm. Ehkä sinun ei kannattaisi antaa hänen numeroaan ylimmän luokan oppilaalle, sillä –”

”En minä anna luuseriveljeni numeroa yläluokkalaisille enkä *kenellekään*, mutta haluan tietää, *miksi* he sen haluavat ja *miksi* hänellä on valtava kaveriporukka, jolla ei näytä olevan parempaa tekemistä kuin tulla hakemaan hänet autolla kouluun seitsemältä aamulla!”

Kallistin päätäni ja yritin kuvitella mielessäni Marc Comptonin. Hän ei toki enää ollut yhtä lapsekas kuin edellisvuonna. Hänen äänensä ei särkynyt ja pettänyt enää niin helposti. Hänellä oli vino hymy, ja hän näytti olevan sinut itsensä kanssa, ja jos *todella* panostin metodinäyttelemiseen, pystyin ehkä kuvittelemaan, mitä tytöt näkivät hänessä. ”No, hänestä on kasvanut aika hyvän näköinen. Hän on hyvä urheilussa. Hän on karismaattinen ja varmaan hauskaa seuraa –”

”Minä näin kerran omin silmin hänen pussaavan etanaa.”

”Ai jaa, no olinhan minäkin silloin paikalla. Mutta ne muut tytöt – ne eivät olleet todistamassa tapahtumaa, jonka perusteella me olemme muodostaneet mielipiteemme. *Me* tunnemme Marcin ja tiedämme, millainen hän oikeasti on, toisin kuin kukaan muu.”

Tabitha pyöritteli silmiään, mutisi jotain siitä, kuinka ihmiskunta oli tuhoon tuomittu, ja jatkoi reisilihasta venyttelyä.

Mutta asiat olivat muuttuneet. Koulun käytävillä Marc ei enää ollut tuntevinaan minua – ei edes pilkatakseen – ja sinä vuonna vaihdoin hänen kanssaan vain muutaman sanan, niin että olin jutellut enemmän jopa autonasentajan kanssa paikallisella korjaamolla, jolla korjautin autoni. Vaikka taivaasta olisi laskeutunut koston enkeli katkaisemaan minulta kolme sormea, pystyin silti laskemaan yhden

käden sormilla, miten monta kertaa olimme olleet puheissa keskenämme.

Ensimmäinen kerta oli koulun ruokalassa. Minä pengoin taskujani ja totesin, että olin varmaankin jättänyt lompakkoni lokeroon.

”Anteeksi kamalasti”, sanoin pahamaineisen kiukkuiselle ruokalan tädille. Olin kuolla häpeästä. ”Käyn äkkiä hakemassa rahaa –”

”Hei Pyllypaperi, minä hoidan”, kuului jostain takaani tutulla, mutta yllättävän matalalla äänellä. Tarjottimelleni ilmestyi kourallinen seteleitä, mutta kun käännysin kiittämään Marcia, hän oli jo syventynyt keskusteluun jonkun muun kanssa ja näytti unohtaneen minut.

Toinen kerta oli muutamaa kuukautta myöhemmin, kun istuin Comptonien keittiössä tekemässä läksyjä ja hän yllätti minut. Kuulin, miten joku astui huoneeseen, mutta en katsonut, kuka tuli, koska oletin sen olleen Tabitha. Kun nostin katseeni pari minuuttia myöhemmin, näin hänen pysähtyneen niille sijoilleen tuijottamaan minua hiljaa viero hymy huulillaan.

Kummallista.

”Niin, siis Tabitha puhuu puhelimessa CJ:n kanssa”, minä selitin.

”Ai jaa.” Ääni kuulosti vähän käheältä, ja hän selvitti kurkkuaan. Kumma kyllä, hän ei lähtenyt pois. Sen sijaan hän kysyi: ”Niall Holcomb, niinkö?”

”Mitä? Ai niin.” Minä seurustelin Niallin kanssa kaksi viimeistä kouluvuotta. Hän oli ihanteellinen ensimmäinen poikaystävä – aina kiltti, ei koskaan tunkeileva, ja hänellä oli riittävästi tekemistä omassa elämässään, niin ettei hän koskaan vaatinut liikoja sellaiselta, jolle oli aina tärkeintä pärjätä hyvin koulussa. Siis *minulta*. Hän pelasi koripalloa samoin kuin Marc. Itse asiassa Marc oli käytännössä vienyt hänen paikkansa joukkueessa. ”Joo”, minä sanoin. Olin yllättynyt siitä, että hän oli huomannut meidän olevan yhdessä, koska me pidimme Niallin kanssa melko matalaa profilia.

Marc nipisti suunsa viivaksi. ”Kohteleeke hän sinua hyvin?”

”...Joo, miten niin?”

"Oliko tuo vastaus vai kysymys?"

"Kyllä, hän kohtelee minua hyvin." Minä räpyttelin ymmärläni. "Miksi kysyt? Aiotko kertoa minulle jonkun ruman salaisuuden hänestä? Onko hän sosiopaatti? Säilyttääkö hän posliininukkeperhettä lokerossaan? Pitääkö hän nippusiteitä aina mukanaan? Onko hänellä jalkasilsa isovarpaassa?"

Marc naurahti. "Voi kun voisinkin kertoa. Mutta hän on tosi kiva kaveri."

"No miksi sitten toivot, että voisit kertoa jotain rumaa?"

Hän kohautti olkapäitään. Eikä selittänyt mitenkään. "Mitä sinä ja Tab muuten puuhaatte?"

"Minä odotan, että lähemme yhdessä hänen autollaan bändiharjoituksiin."

"Ahaa." Hän nyökkäsi ja käveli ohitseni ottamaan jääkaapista vesipullon. Hän oli niin *pitkä*, etten voinut uskoa hänen joskus olleen niin pikkuinen, että olin pitänyt häntä sylissäni. Kasvonpiirteet, jotka vielä pari vuotta sitten olivat vaikuttaneet liiallisilta hänelle, olivat muuttuneet lähes häiritsevän viehättäviksi etenkin yhdessä hänen tummien hiustensa ja harmaiden silmiensä kanssa. "Miten pasuunan soitto sujuu?" hän kysyi nojautuen työtasoon.

"Huonosti."

"Miksi?"

"Siksi, että en osaa soittaa sitä."

"Älä nyt, Pyllypaperi. Älä ole liian ankara itsellesi."

"Ei, vaan oikeasti, *Marky*. Minä soitan tuubaa."

Näin, miten hän pidätteli hymyä. "Sehän on sama asia, eikö olekin?"

"No ei ole."

"Oikeastiko?"

"Oikeasti." Vedin syvään henkeä. "Älä nyt hermostu, mutta siksi niillä on eri nimet."

"Ei voi olla totta." Hän pudisti päätään eikä yrittänytkaan peitellä huvittuneisuuttaan.

”Lyödäänkö vaikka vetoa?”

Hän kohotti kulmakarvojaan. ”Mistä haluat lyödä vetoa?”

”Jos olen oikeassa, sinä leikkaat isälle nurmikot tänä kesänä”, minä vastasin. Minä *todellakin* vihasin nurmikon leikkuuta. Sen välttääkseni vaihtaisin tilalle vaikka miljoona askareta.

”Kuulostaa reilulta. Mutta jos *minä* olen oikeassa...” Hän epäröi. Yhtäkkiä se omahyväinen puolittainen hymy, joka hänellä näytti olevan pysyvästi kasvoillaan, hiipui pois. Hetken verran hän näytti melkein hermostuneelta, mutta myös yliluonnollisen määrätietoiselta.

”Niin mitä?” minä hoputin hieman hengästyneesti.

”Jos *minä* olen oikeassa, sinä lähdet –”

En koskaan ehtinyt kuulla, mistä hän olisi lyönyt vetoa, koska Tabitha tuli paikalle ja keskeytti meidät. Mutta Marcin oli täytynyt ottaa vaskisoittimista selvää omin päin, koska vaikka en milloinkaan nähnyt häntä meillä, minun ei tarvinnut leikata nurmikkoa kertakaan sinä vuonna.

* * *

Kun siirryin viimeiselle luokalle, minulla oli pieniä ja suuria hetkiä hänen kanssaan.

Kerran kävi niin, että kun tyttö, jonka kanssa Marc seurusteli, haukkui minua vitun ämmäksi käveltyäni vahingossa häntä päin, Marc jätti tytön alle kymmenessä minuutissa. Kun olin Tabithalla yötä enkä saanut enää unta nähtyäni painajaista, ja Marc löysi minut sykkyrään käpertyneenä olohuoneen sohvalta ollessaan hakemassa vesilasillista, hän istui vieressäni tuntikausia ja sai minut unohtamaan pahan uneni kertomalla minulle suosikkivideopelinsä joka ikisen ei-pelattavan hahmon taustatarinan.

Kun sain puhelinsoiton, jossa kerrottiin, että isoäitini kunto oli heikentynyt, en muista mitä isä minulle sanoi puhelimesta, tai miten selitin tilanteen Comptoneille. Se päivä ja seuraavat päivät ovat yhtä sumua, ja ainoa selkeä muisto on se, miten Marc viis välitti nopeus-

rajoituksista kyyditessään minua sairaalaan ja miten hän ojensi kätensä autossa keskikonsolin yli ja tarttui minua kädestä. Eikä päästänyt irti missään vaiheessa.

Loppujen lopuksi en tiedä, onko oikein sanoa, että olimme Marcin kanssa ystäviä teinivuosinamme. Mutta jotenkin aina kävi niin, että hän oli paikalla kun todella tarvitsin häntä.

Minulta meni erittäin pitkään tajuta, että niin ei käynytäkään vahingossa.

* * *

Marc tuli meidän vuosikurssimme päättäjäistanssiaisiin Maddy Rodgersin kanssa. Maddy oli hyvin kaunis, kiltti, älykäs ja suosittu tyttö, joka onnistui valmistumaan luokkansa parhaana, mutta ei koskaan onnistunut hoksaamaan, ettei minun nimeni oikeasti ollut Amy.

Me Tabithan kanssa olimme niin keskittyneitä tulevaan, että emme edes huomanneet mitään. Minä olin menossa Berkeleyn yliopistoon ja Tabitha ja CJ Coloradoon. Niall oli saanut stipendin Benningtoniin, eikä kummallakaan meistä ollut kiinnostusta yrittää kaukosuhdetta. Silti high schoolin loppu tuntui merkittävältä hetkeltä, ja oltuamme vuosikausia lähes *ällöttävän kilttejä*, päätimme pitää vähän hauskaa. Tabitha ja minä valehtelimme vanhemmillemme ja kumpikin sanoi, että olisimme yötä toistemme luona. Sitten otimme kovalla työllä ansaitut kesätyötienestimme, laitoimme rahat yhteen Niallin ja CJ:n kanssa, varasimme kaksi hotellihuonetta ja –

Jäimme kiinni.

Hetki, jona astuimme hotellin aulaan ja näimme Tabithan vanhemmat odottamassa meitä, on varmasti yksi häpeällisimmistä ihmiskunnan historiassa.

”Mistä te tiesitte, missä me olemme?” Tabitha kysyi äidiltään, kun istuimme auton takapenkillä.

”Jamien isä soitti ja halusi puhua Jamien kanssa. Ja niin puno-
manne valheiden verkko purkautui.”

Hautasin kasvot käsiini ja toivoin, että kuolisin siihen paikkaan.

”Ai verkko vai?” Tabitha tuhahti. ”Muutama valkoinen valhe.
Me halusimme kerrankin viettää aikaa poikaystäviemme kanssa.
Kahdeksantoista vuotta olemme olleet kilttejä kuin pienet enkelit!
Emme ikinä edes yrittäneet livahtaa ulos –”

”Varmaankin siksi onnistuitte niin heikosti”, Tabithan isä huomausti. Ja oli oikeassa.

”Mutta miten te tiesitte, mistä hotellista olimme varanneet huoneet?” minä kysyin hitaasti. Pienenä kapinallisuuden osoituksena olin haukannut pikkuisen palan CJ:n kannabiskeksistä, jonka takia pääni oli sumuinen ja kaikki tapahtui kuin hidastetussa filmissä.

”Emme me tienneetkään. Mutta Marc sanoi, että suurin osa koulusta valmistuvista oli aikeissa mennä siihen hotelliin. Niinpä valistunut arvaus riitti.”

Tabitha ei sanonut mitään, mutta puolipökertyneessä tilassanikin ymmärsin sen verran, että häntä oli syytä pelätä, kun hänen koko kehonsa jännittyi kuin viulunkieli. Ja kun hänen vanhempansa veivät meidät heille (luvaten, että huomisaamuna kun heräisimme, myös minun isäni olisi paikalla ja meille kahdelle pidettäisiin kunnon puhuttelu), hän ei epäröinyt. Marc oli jo nukkumassa. Mutta limuviinan ja vielä kehittymättömien alkoholia polttavien entsyymien voimalla Tabitha ryntäsi Marcin huoneeseen ja sytytti valot.

”En voi uskoa, että sinä munapää *kerroit* heille”, hän sähisi veljelleen.

Menin Tabithan perässä huoneeseen ja vedin oven perässäni kiinni, sillä tiesin, että jos Comptonit kuulisivat lastensa riitelevän, olisimme vielä pahemmassa pulassa. Kun käännyin, Marc istui sänkynsä reunalla yläruumis paljaana ja silmät sikkurassa. Hän haroi kädellä hiuksiaan ja haukotteli kaikessa rauhassa parikymmentä sekuntia, mutta ei esittänyt tietämätöntä. ”Älä nyt viitsi, Tab”, hän sanoi.